

Soukromě nebo společně?

Některé události víry prožíváme osobně, přesto se některé vážou na společné slavení. Mezi ty společné události jsme v naší farnosti prožili v nedávné době křest dospělého – Martina Oldřicha, první svatě přijímání dětí a v sobotu slavné řeholní sliby sestry Pavlína. Stává se, že lidé žádají, aby jim bylo dopřáno udělení svátostí soukromě. Snad kvůli tomu, že se necítí být na odiv druhým, nebo mají jiné důvody. Ale život křesťana není jen soukromou událostí, máme v Božím slově, že tvoříme jedno Tělo církve. Také slavení první mše svaté ve večeradle, seslání Ducha Svatého o Letnicích, či křest prvních tisíců, obrácených po Petrově kázání, byly události společné. Bůh z nás tvoří svůj lid, a toho jsme si

někdy málo vědomi. Také povzbuzení od ostatních, kteří jsou přítomni, je znamením, že na to nejsme sami – jakoby říkali tomu nově pokřtěnému, birmovanému – ty to dokážeš, my ti pomůžeme, neboj se, společně vytrváme. Je to také výraz naší odpovědnosti za církev, za farnost, které jsme součástí a na jejím životě se účastníme. Společné slavení nedělní mše svaté je základním slavením rodin a všech společenství, kde se upevňuje spojení s Ježíšem i mezi námi. Nikdo není sám.

Proto i v kostele nejsme nikdy soukromě.

Přejeme tedy vytrvalost v křesťanském životě těm z nás, kteří letos začali některý z nových úseků života s Pánem Ježíšem a chceme je stále podporovat.

o. Milan Vavro

Úmysl živého růžence – úmysl celé církve a úmysl farnosti:

- Červen** Aby sociální sítě přispívaly k solidaritě a ohleduplnosti vůči druhým i v jejich odlišnosti.
Za povolání k manželství, dobrou volbu partnera a za mladé, kteří se připravují na manželství.
- Červenec** Aby kněží, kteří ve svém pastoračním úsilí zakoušejí únavu a osamění, nalézali pomoc a útěchu v důvěrném vztahu s Pánem i v přátelství se spolubratry.
Prosíme za Boží požehnání pro farní tábor, za radost a ochranu pro děti a pro ty, kdo se o ně budou starat.
- Srpen** Aby rozhodnutí, která mají dalekosáhlý ekonomický a politický dopad, chránila rodiny jako největší bohatství lidstva.
Prosíme za naše řeholní sestry, sestru Marii Pavlína a KMŠ Karolínka.
- Září** Aby mladí lidé afrického světadílu měli přístup ke vzdělání a práci ve vlastní zemi.
Prosíme za ty, kteří budou kandidovat v komunálních volbách a za dobrou volbu voličů.

Tzv. Istanbulská úmluva

Společný list biskupů českých a moravských diecézí ke schvalování tzv. Istanbulské úmluvy.

Drazí bratři a sestry, v Knize Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ Lidské pokolení, které je od počátku povoláno k existenci jako muž a žena, korunuje celé dílo stvoření. Stvořitel svěřuje vládu nad zemí lidskému pokolení, všem lidem, všem mužům a všem ženám, kteří odvozují svou důstojnost a své povolání ze společného počátku. Muž a žena jsou tedy odlišní, ale stejní ve své důstojnosti, a tento přirozený řád člověk zakouší od počátku věků, stejně jako touhu po vztahovosti.

Podle Božího záměru panuje mezi mužem a ženou od počátku přátelství, jsou si vzájemně oporou, nestojí proti sobě, ale spolu v nejtěsnějším společenství ve všech rozměrech své bytosti: jsou jedno tělo a jedna duše a jejich vzájemný vztah je odrazem Boží lásky k člověku. Společně Bůh muži a ženě svěřil úkol: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“ Toto přátelství mezi lidmi bylo narušeno prvotním hříchem obou biblických prarodičů. Jedním z projevů tohoto narušení je i násilí, které je důsledkem hříchu.

Jakékoli násilí vůči člověku je z tohoto pohledu narušením všeobecně lidských i křesťanských hodnot, těch hodnot, z kterých vyrůstá nejen evropská civilizace, ale i principy lidských práv. Jedním ze zvláště zavrženíhodných forem násilí je násilí na ženách, dětech a dalších zranitelných osobách, zvláště tehdy, pokud se děje v prostředí rodiny a domácnosti. Křesťanské tradici je vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života a v nejvyšší míře se uskutečňuje

v obrazu Bohorodičky, skrze kterou byl světu dán Spasitel. Díky tomu křesťanská evropská kultura prošla vývojem, jehož ovocem je zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám. Můžeme to pozorovat ve společenském chování, kdy etiketa považuje ženu za společensky výše postavenou. Tyto společenské vzorce předávají rodiče ve výchově svým dětem. Rodina je tak první a základní školou sociálního chování: jako společenství lásky nalézá v sebeodevzdání zákon, který ji vede a umožňuje jí růst. I z hlediska těchto společenských hodnot je násilí na ženě zásadně nepřijatelné.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsme přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která staví muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně jako v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakotvené v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřejeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím

způsobem zasaženo do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh

může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozeno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujeme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu vám ze srdce žehnají čeští a moravští biskupové

Ježíšovy výroky: „Já jsem...“

Janovo evangelium, které je již od počátku 3. století označováno jako „duchovní evangelium“ (takto již Klement Alexandrijský [kolem 140–215 po Kr.]) a které lze označit jako „evangelium svátků“, jelikož se církev obrací k jeho četbě, aby ji vedlo v zásadních okamžicích jejího liturgického života (slavení Ježíšova narození, připomínky jeho smrti a oslavy jeho zmrtvýchvstání), je specifické tím, že se v něm Ježíš sám zvěstuje. Nepoužívá tradiční tituly (Mesiáš, Boží Syn, Pán), nýbrž obrazy. Tři z těchto výpovědí se nachází v souvislosti s Ježíšovou činností skrze znamení: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35; srov. 6,41.48.51) má vztah k nasycení pěti tisíc (Jan 6,1–15), „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12; srov. 9,5) se vztahuje k uzdravení slepce (Jan 9), „Já jsem vzkříšení a život“ (Jan 11,25) se objevuje ve spojitosti se vzkříšením Lazara (Jan 11). Další tři výpovědi „Já jsem...“ jsou vloženy do obrazných řečí: „Já jsem pastýř dobrý“ (Jan 10,11 a 14) a „Já jsem dveře k ovcím“ (Jan 10,7; srov. 10,9) se nachází v přirovnání o Pastýři a stádu (Jan 10,1–18), zatímco „Já jsem pravý vinný kmen“ (Jan 15,1 a 5) je v řeči o vinném kmeni a ratolestech (Jan 15,1–8). Pro tyto tři výpovědi „Já jsem...“ platí, že

popisují Ježíšův vztah k těm, kteří mu náleží. Nakonec se setkáváme ještě v řeči na rozloučenou s vyjádřením: „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). Obrazy se navzájem doplňují: dveře – cesta, světlo – život, cesta – pravda. Ježíš je vším, co lidé potřebují k životu: chléb, světlo, vinný kmen, cesta, pravda, vzkříšení. Ježíš je tím výhradně a naprosto. Vůči němu, původnímu a pravému, se jeví všechno, po čem lidé v životě touží, aby žili, pouze slabým a nedostatečným odrazem. Pozemský chléb neuchrání člověka před smrtí, avšak ten, kdo jí chléb, který Ježíš dává, bude žít navěky. (Jan 6,51). S těmito výpověďmi „Já jsem...“ se Ježíš představuje jako ručitel a garant života. Ježíš se takto ukazuje jako prostředník a dárce plnosti života a radosti. A právě v tomto spočívá jádro jeho poslání, jak on sám potvrzuje: „Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10).

Pro každého čtenáře je Janovo evangelium pozváním k rozhodné a osobní víře, že Ježíš je Kristus, Boží Syn (srov. Jan 20,30–31). Tato víra spojuje člověka s ním, a skrze něho, Syna, jej uvádí do společenství s Bohem Otcem. A toto je nepomíjějící život!

P. Petr Mareček

„Bůh nás nechrání před bouří, ale v bouři“

Inspirací k sepsání tohoto svědectví mi byl článek „Modlitba za uzdravení“ od Jany L. z Urbánku 4/2016.

V březnu 2017 jsme se s manželkou dozvěděli, že druhé dítě, které jsme čekali, bude mít těžkou a komplikovanou srdeční vadu. V ten moment, tj. ve 13. týdnu těhotenství, nám nebyli lékaři schopni říct nic více, a to ani k šancím na případné přežití. Myslím, že mohu bez nadsázky říct, že nastalo nejtemnější období našich životů. Smutek a nejistota nám znemožňovaly naplno a normálně fungovat. Je těžké sdělit, co se nám všechno honilo hlavou, ale našťastí jsme udělali to jediné správné, a to svěřili vše Bohu. Okamžitě jsem kontaktoval všechny známé a přátele a prosil je o modlitby. Ti naše prosby předali dál, a tak se za nás naráz modlilo několik skupin (Modlitby matek a otců, salesiáni, několik klášterů a dalších modlitebních společenství). Podpora byla cítit poměrně záhy a hmatatelně. Obrovskou oporou se nám také stala krásná nověna odevzdanosti. Manželka co nejdříve též přijala svátost nemocných. Otec Milan sloužil za miminko soukromou mši, na kterou nás přišla podpořit celá rodina.

Z lékařského hlediska ale toho bylo před námi ještě mnoho. Jak jsem zmínil, v té chvíli nám nemohli říci nic více, museli jsme čekat dalších několik týdnů, až miminko povyroste a jak se bude dál vyvíjet. Mezitím jsme absolvovali další vyšetření (odběr plodové vody, genetické vyšetření). Postupem času byla vyloučena genetická abnormalita a vypadalo to, že vada bude opravdu jen izolována na samotné srdce, tj. že další orgány budou v pořádku. To zvyšovalo miminku šance, nicméně lékaři nemohli vědět, jaký bude další vývoj, a tudíž nám nemohli dát žádnou jistotu. Samozřejmě jsme byli ochotni přijmout a milovat miminko takové, jaké bude, ale nejistota nás svírala. Bude

vůbec žít? Jestli ano, jak dlouho? Dále jsme pokračovali v modlitbách a důvěřovali Bohu. Svým způsobem bylo nejtěžší vše Bohu odevzdat, říci „děj se vůle tvá, ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (opět musím připomenout úžasnou nověnu odevzdanosti). Celou dobu nás provázela (a provází dodnes) věta, co nám řekl Mirek L.: „Bůh nás nechrání před bouří, ale v bouři“. I to nám dávalo sílu. V tomto těžkém období jsem si také uvědomil, kolik věcí je v životě pomíjivých a maličerných. Naše hádky, rozčilování se v práci, na silnici, nad politikou. Kladli jsme si otázku, co je opravdu v životě důležité?

Postupem těhotenství se potvrdilo, že je vada izolována na srdce a rýsoval se další plán po narození – tři operace, z toho jedna hned po narození, druhá v půl roce, třetí kolem třetího roku života. To vše za předpokladu, že nebudou žádné další komplikace a samotné operace bude dítě dobře snášet. Nutno také bylo porodit a operaci provést v dětském kardiocentru v pražském Motole. V půlce září jsme se tedy vydali směr Praha, kde jsme „čekali“ až porod přijde. Ve stálých nejistotách, jaký bude porod a co bude po něm. Nakonec musel být porod vyvolán. Malý Matouš vykoukl na svět, symbolicky na den svátku Andělů strážných. Poporodní adaptace probíhala nad očekávání dobře a pátý den života absolvoval první operaci. Ta dopadla velmi dobře, dokonce byl domů propuštěn dříve. Domů jsme přijeli s pocitem zázraku. Matoušek mohl být v prosinci pokřtěn. V lednu nás čekala ovšem další zkouška, protože na běžné kontrole zjistili, že první operace přestává stačit a během týdne musí jít na druhou. To nás celkem zaskočilo, protože to bylo nečekaně brzy, před 4. měsícem života. To ale bylo paradoxně proto, že prospíval, pěkně rostl a přibíral, proto bylo k druhé fázi

nutno přistoupit dříve. I přes některé drobné komplikace i tuto operaci Matoušek s pomocí Boží zvládl, stejně jako zápal plic a další pobyt v nemocnici. Momentálně má před další kontrolou, ale je to veselé miminko a věříme, že Pán Bůh jej nese ve své náruči. A nic lepšího už pro něj neexistuje.

Na závěr tohoto svědectví síly modlitby

Pouť do Žarošic

Na pouť do Žarošic jsme se s manželem vydali autem do Zdravé Vody, kde jsme zaparkovali a šli naproti pěším poutníkům ze Slavkova. Cesta lesem asi tři čtvrtě hodiny byla příjemná, povíдали jsme si o nové situaci v rodině, kdy se během krátké doby syn oženil a dcera vdala, a naše hnízdo se vyprázdnilo.

Když jsme se setkali s velkým zástupem usmívajících se a zdravících poutníků, chvíli jsme šli s nimi, ale ze zdravotních důvodů jsme zástup nechali předejít a pomalu s modlitbou růžence jsme skupinu následovali zpět do Zdravé Vody. Odtud jsme autem přešli do Žarošic.

Vítající otec Pohanka mě zaujal dvěma myšlenkami, že modlitba díky je nejlepší způsob prosebné modlitby, a že dnes můžeme Panně Marii svěřit každou záležitost, která nám leží na srdci, protože ona

a Božího opatrování bych chtěl poděkovat všem, kteří na nás v modlitbě mysleli a podporovali nás. Hlavně rodině, která nás podporovala slovem i činem, všem přátelům a kněžím a každému z Vás, kdo si na nás v přímlově vzpomněl. Pán Bůh vám to oplatí. A pamatujeme: Bůh nás nechrání před bouří, ale v bouři.

David S.

se za nás ráda přimlouvá. Měla jsem několik věcí, na kterých mi záleželo, ale jedna byla zvlášť živá a citlivá – prázdné hnízdo, prázdný pokojík našich dětí. Smutek, který se ubíral špatným směrem a srdce obíral o radost. Při mši svaté jsem se snažila dát Panně Marii své bolavé srdce a nenapadlo mě, jak brzy přijde pomoc.

Vrátili jsme se domů. Hnízdo bylo bez dětí, ale jejich stěhování už nebylo předmětem smutku. Přestala jsem přemítat, co jsem mohla udělat líp, když ještě děti byly doma. Byla jsem klidná. Říkala jsem si, jak dlouho mi to asi vydrží? Ale zatím se to nevytratilo a vztah s dětmi jako by se ještě víc upevnil a posílil. Také Pánu děkuji za všechno, co nám dává. Zvlášť za obdarování a milosti, které můžeme dostat právě skrze pouť. Není to promarněný čas.

Jana

Báseň Farní den

Na farní den,
všichni půjdeme ven.

**Sejdeme se na zahradě,
všichni v dobré náladě.**

I když přijdou hosti,
jídla bude dosti.

**Kdo má špatnou náladu,
hodí trable za hlavu.**

Dospělí si dají kávičku
a nastaví tváře sluníčku.

**Budem se mít rádi,
budem kamarádi.**

Budem zpívat, tancovat
a všichni se radovat.

**Jedna super novina,
možná bude zmrzlina!**

Budem plnit úkoly,
radši jak ty ze školy.

**Uslyšíte scholičku,
zpívat pěknou písničku.**

To je konec naší básně,
přijďte, bude Vám tam krásně.

Zuzanka a Editka

Pouť do Svaté země

1. Co se Vám na pouti nejvíce líbilo?

- Na pouti se mi nejvíce líbil střet tří náboženství, se kterými jsme se mohli setkat především ve větších městech.

- Nejvíce se mi líbily mimo jiné naše dva strávené na poušti, kde byl Ježíš 40 dnů pokoušen. Nadchla mně oáza En Gedí, která byla uprostřed pouště.

- Během zájezdu jsme poznali hodně krásných míst. Je těžké vybrat jedno. Vrcholem zájezdu určitě byl historický Jeruzalém. Velkým duchovním zážitkem pro mě byla návštěva Baziliky Zvěstování v Nazaretě.

- Nejsme schopni vybrat jedinou věc, která by se nám nejvíce líbila. Cela pouť pro nás byla silným zážitkem osobním a duchovním a jsme moc rádi, že jsme měli příležitost se jí zúčastnit.

- Nejvíce se mi líbila asi Magdala, starobylé město, kde byly objeveny pozůstatky synagogy pocházející z Ježíšovy doby a ve které možná i On sám kázal. Toto místo se uvádí také jako rodiště Maří Magdaleny. Možná jsem si Magdalu zapamatovala i díky tomu, že tam nebyli skoro žádní turisté (kromě nás), měli jsme na její prohlídku dost času a vlastně její návštěva nebyla vůbec v plánu. A pokud si dobře pamatují, tak i naši průvodci tam byli poprvé.

- Poutí byla zorganizovaná na jedničku. Program byl nabitý, ale úžasný. Zhlédli jsme každý den spoustu zajímavých míst Ježíšova působení a dalších památek. Byla to pouť, jak má být. Duchovně i znalostně bohatá. Snad nejvíce dojemná chvíle byla v Bazilice Narození Páně, kdy jsme měli při zpěvu koled slzy na krajíčku. Nejvíce na nás zapůsobil nový kostel v Magdale, rodišti Maří Magdalény – jediným slovem úžasný (oltář jako loď, za ním prosklená stěna s jezírkem, v pozadí palmy s Genezaretským jezerem.

2. Co Vás nejvíce překvapilo?

- Nejvíce mě překvapilo, jak blízko u sebe jsou místa posledních Ježíšových

dní, jako Pilátův dům, Kaifášův dům, Golgota, místo, kde Ježíše snáli z kříže i Ježíšův hrob.

- A nejvíce mě překvapila nádherná výzdoba v hrobu Panny Marie, který je v držení pravoslavné církve. Byla ozdobena spoustou malých lampiček, které visely ze stropu.

- Největším překvapením pro mě byla příroda: palmy, olivovníky, pěkné zahrady v okolí památek, ale také vyprahlá poušť.

- Mile nás překvapilo, že spolu vedle sebe žijí lidé různých náboženství. Pochopitelně je to pohled turistů, kteří jen projíždí, ale ta jejich koexistence na nás působila příjemně a běžně. A často se naše osobní zkušenost dost lišila od názorů lidí tady, médií. Znovu jsme si uvědomili, jak je důležité s každým člověkem vždy hledat to, co máme společné a ne poukazovat na rozdíly, které vedou jen k bojům a nenávisti.

- „Setkání“ s malou Arabkou! Letos v zimě jsem dostala „Ranní modlitbu malé Arabky“, ale vůbec jsem netušila a nezajímala se, čím modlitbu se vlastně každé ráno modlím. Teď už to vím! Je to sv. Miriam Baouardy (Marie od Ukřižovaného Ježíše), zakladatelka kláštera Karmel v Betlémě, kde jsme vyslechli její silný životní příběh. Její jméno jsem znala již dříve, ale netušila jsem, že Miriam a malá Arabka je tatáž žena ... Ale o tom ničím se nedá jen tak psát, to se musí prožít...

- Překvapila nás krajina celé země, měnící se její tvář, od zalesněných ploch až po poušť. Také jsme byli překvapeni z Památníku holokaustu, kde na velké upravené ploše jsme se setkali s úžasným Památníkem dětských obětí, Památníkem paměti, Síní světél, Galerií, Alejí spravedlivých, Síní vzpomínek, železničním vagonem přepravující vězně a byli jsme vtaženi do krutého válečného utrpení židovských obětí.

*děkuji Lenka Klínková
a Petra Slováčková*

Pouť do Svaté země 2018

Za krásného slunného odpoledne v pátek 13. dubna jsme se v celkovém počtu 50 účastníků ze slavkovské farnosti sešli u kostela k odjezdu na naši pouť do Svaté země.

Po 3,5hodinové cestě letadlem z vídeňského letiště jsme se ocitli v hlavním městě Izraele Tel Avivu. Po přeletu (2.00) jsme si přetočili hodinky o hodinu dopředu a noční prohlídkou městské části Yafa s kostelem sv. Petra jsme si zkrátili čekání na přilet druhé 50členné skupiny ze šlapanické farnosti. Poté jsme se vydali na sever do přístavního města Haifa, kde jsme společně celá skupina 100 poutníků zahájili putování mší svatou v klášterní kapli Stella Maris na Karmelu.

Poté jsme během 10denního putování mezi nejvýznamnějšími místy navštívili dvoupodlažní baziliku Zvěstování panny Marie v Nazaretě, Kánu Galilejskou, Horu Blahoslavenství, Genezaretské jezero, vykopávky města Kafarnaum, horu Tábor, zříceninu pevnosti Nimrod poblíž Golanských výšin, prameny Jordánu, Jericho a Horu Pokušení, Qaser-el-Yahud (místo Ježíšova křtu v Jordánu), Kumrán, Pole pastýřů, baziliku Narození Ježíše Krista, mešitu Nanebevstoupení Páně, Olivou horu, Getsemanskou zahradu, muzeum Turínského plátna, pevnost Masada, oázu Ejn Gedi, Mrtvé moře, horu Sión, chrámové návrší v Jeruzalémě

s mešitami Al-Axa a Skalní dóm a Západní zeď (zeď Nářků). Vrcholem poutě byla návštěva baziliky Zmrtvýchvstání, Božího hrobu na Kalvárii.

Program byl velmi nabitý a stihli jsme navštívit snad všechna významná místa. Největší zkušeností celé pouti pro nás ale bylo jednoznačně živé setkání s místy, o kterých se píše v Bibli. Živé setkání se způsobem tamního života tehdy a dnes. Živé setkání s rozdíly mezi Palestinou a Izraelem. Živé setkání s vsudypřítomnými vojáky. Ale také živé setkání se stopami Ježíše, s rozsahem jeho působení, s místy, kde kázal milosrdenství, uzdravoval nemocné, kde utišil bouři. Živé setkání s místy, kde byl bičován, kudy nesl kříž a kde byl ukřižován a vstal z mrtvých. Setkání s Ježíšem živým a zde stále přítomným.

Zážitky z pouti do Svaté země se nedají předat slovem mluveným ani psaným. Proto každý, kdo bude mít takovou možnost, ať neváhá a určitě využije této příležitosti se osobně seznámit s místy počátku naší víry.

Jan a Eva Hlaváčkovi

Řešení šifry ze strany 14:

(Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ)
 žité, je očím neviditelné.
 Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité,

Olympiáda očima olympijského kaplana

Zimní olympijské hry v jihokorejském Pchjongčchangu jsou už za námi, a proto je dobré začít rekapitulovat. Celý sportovní svět sledoval hlavně úspěchy sportovců přesně podle hesla „Citius, Altius, Fortius“ (rychleji, výše, silněji), i tak zůstaly některé aspekty olympiády běžnému

diváků skryty. O tomto jiném pohledu na největší sportovní akci světa k nám přijel v pondělí 9. dubna pohovořit oficiální olympijský kaplan Oldřich Chocholáč. Uplynulé olympijské hry byly pro něj již třetí v pořadí a druhé, kterých se účastnil jako kaplan. *MSKA*

XIV. pěší pouť do Žarošic

Rok se s rokem opět sešel, a tak byla naplánovaná další pěší pouť do Žarošic, tentokrát již čtrnáctá! Sraz poutníků byl před farním kostelem ve Slavkově. Zpočátku to vypadalo, že bude letošní účast spíše podprůměrná, ale nakonec se nás sešlo 34. Po krátkém požehnání velel otec Vavro k odchodu, a tak jsme směle vyrazili. Mezi Slavkovem a Heršpicemi dostali poutníci příležitost v tichém růženci vzpomenout na naše blízké. Za každým Zdrávasem se skrýval jeden člověk, kterého jsme si chtěli připomenout v modlitbě. Spoustě starších jeden růženec nestačil...

Překonali jsme heršpické stoupání, a hned za touto vesnicí se celá výprava vrhla do útrob místního pralesa. Ministranti celou skupinu zane-

douho vyvedli na silnici, která nás dovedla na Jalový dvůr, kde se postupně připojilo dalších 40 poutníků. Po hodině odpočinku jsme se opět vydali na cestu. Slunce nabíralo na síle, a tak cesta lesem pod korunami stromů přišla všem poutníkům vhod.

Naším dalším místem k odpočinku byla tradičně obec Zdravá Voda, kde se pěší poutníci, i ti kteří přijeli autobusem, občerstvili „zdravou vodou“, vytékající z pramene. Poutníci, kteří se této již tradiční pouti účastnili poněkolikáté, věděli, že cíl je nadosah. Zanedlouho jsme doputovali do Žarošic, kde jsme tuto celodenní pouť završili mší svatou v místním kostele, ve kterém nás vřele přivítal P. Josef Pohanka.

Lucie a Jan Provazníkovi

Anekdoty

Pan farář se ptá dětí: „Kdo chce jít do nebe?“

Všichni se hlásí, až na blondáka Pepička. Farář: „Ty nechceš jít do nebe?“
Pepa: „To sice jo, ale maminka říkala, že se cestou nemám nikde zastavovat.“

Uklížečka na výslechu:

„Proč jste neutekla, když na vás ten zloděj mířil pistolí?“

„Protože za mnou byl on, vlevo a vpravo zdi a vepředu jsem měla vytřeno.“

Pesimista vidí v tunelu tmu.

Optimista vidí na konci tunelu světlo.

Realista vidí světlo od vlaku.

Strojvůdce vidí tři blázny na kolejích.

Muž se modlí v kostele. „Pane Bože, dej, abych byl trpělivý, prosím, ale hned!“

Učitelka povídá Pepičkovi:

„Pepičku, tady máš chybu, je tam ‚fčera‘.“

Pepiček se podívá a říká: „No jo, má tam být ‚fčela‘.“

1. svaté přijímání

Zadání znělo, napište článek o 1. svatém přijímání. Napadlo mě udělat to formou rozhovoru, jak to vidí děti svýma očima. Své první přijímání si pamatují nejasně, a tak jsem sama zvědavá, co mi moje dcera odpoví:

Zuzanko, co se Ti nejvíce líbilo, když jste se připravovali na 1. svaté přijímání?

Nejvíce se mi líbily přípravy se sestrou Josefou, jak jsme si skládali ubrousky

Noc kostelů 2018

Na Noc kostelů jsme se vydali letos v pátek 25. května do Heršpic, kde připravily program církve katolická i evangelická. Slavnostní vyzvánění heršpických zvonů se slovem představitelů církví a obce zahájilo v 18.30 již 10. ročník Noci kostelů. V katolickém kostele následoval program „Co nám prozradily kroniky“, kdy nám o. Milan Vavro představil historii katolické farnosti v Heršpicích. Pěvecký sbor Collegium musicale bonum zkrátil program koncertem Laudate Dominum. Na závěr nás provedl o. Milan ukázkou bohoslužebných oděvů, knih a předmětů. Evangelický kostel Českobratrské církve evangelické nabídl po půl deváté skrze své farníky písně evangelického sboru a varhanní hudbu. Před desátou hodinou uvedla farářka Jarmila Řezníčková výsta-

a zdobili si je kamínky a vše jsme viděli živě.

A víš proč, jste to dělali?

Abychom si připomněli poslední večeři, ne?

Přesně tak, a změnilo se pro Tebe něco?

Připadám si jaksí větší a víc se těším do kostela, když už chodím k přijímání.

A víš, proč křesťané chodí k přijímání?

Protože jsme věřící, a tak budeme s Ježíšem a on mi bude pomáhat.

Chtěla bys mi ještě něco říct k této události? Co se Ti kromě 1. svatého přijímání ještě líbilo na tomto dni?

Líbila se mi oslava, že u nás bylo hodně lidí a byli jsme společně na zahradě až do večera.

Tak Ti Zuzanko děkuji za rozhovor, přeji Ti, abys vytrvala a pořád si chodila k přijímání, i když může přijít den, kdy Ti to nebude všechno dávat smysl. Důležité je vytrvat a až se ohlédneš zpět na všechny události ve Tvém životě, zjistíš, že opravdu pořád stál pán Ježíš při Tobě. M. S.

vu o vzniku Českobratrské církve evangelické „100 let – mnoho nebo málo?“ S modlitbou za Heršpice jsme se rozešli do svých domovů.

o. Milan

Farní kronika

Uklidme svět, uklidme Česko: zapojení farnosti do úklidu Slavkova v sobotu 7. dubna.

Olympiáda očima olympijského kaplana. V rámci MSKA vyprávěl v pondělí 9. dubna oficiální olympijský kaplan a náš slavkovský rodák Oldřich Chocholáč o zážitcích ze Zimních olympijských her v jihokorejském Pchjongčchangu.

Celonárodní sbírkou na migranty v neděli 15. dubna reagovala česká církev na nekončící utrpení lidí v Sýrii. Ve slavkovské farnosti se vybralo 33.000 korun.

Druhá pouť děkanství do Svaté země 2018 se konala 13.–23. dubna 2018 s cestovní kanceláří Awertour Zábřeh. V jednom autobuse se vydalo na letiště 55 poutníků ze slavkovského děkanství, v druhém autobuse byli šlapaničtí poutníci. Z naší farnosti se účastnilo 16 poutníků. Doprovázeli kněží P. Milan Vavro, P. Pavel Buchta a P. Martin Kohoutek, za průvodce P. Milan Palkovič.

Kurz Alfa o základních tématech křesťanství vyvrcholil před Velikonocemi a účastníci pokračovali od 8. dubna v setkáních, s pozváním nejen pro hosty kurzu Alfa.

Z farní knihovny

Máme pro čtenáře dobrou zprávu! Ve farní knihovně přibylo několik nových knih různých žánrů a kategorií, které snad uspokojí i ty nejnáročnější. Ráda bych Vám několik z nich blíže představila. Pro začátek jsem vybrala knihu, která zaujme nejenom zájemce o historii křesťanství. Americký profesor **Martin Marty** před několika lety vydal knihu s všeřikajícím názvem **Křesťanský svět: Celosvětové dějiny křesťanství**. Jak už název napovídá, s knihou se podíváme do celého světa, a bude to opravdu zajímavá cesta

Na XIV. pěší pouť do Žarošic nás letos vyšlo ze Slavkova 34 poutníků, z Jalováků kolem 70. Zvláštní pochvalu mají nejmenší, nejmladší a nejstarší poutníci.

Na Noc kostelů 2018 jsme se vydali letos v pátek 25. května do Heršpic, kde připravily program církve katolická i evangelická. Kostely navštívili lidé celkem se 150 vstupy.

První svatě přijímání. V neděli 13. května děti přijaly poprvé Pána Ježíše v Eucharistii ve Slavkově, v Němčanech na Lutrštěku a v Hodějicích. Děti bylo celkem 21.

Úklid farního kostela a kostela na Špitálce ve Slavkově proběhl za účasti ochotných farníků v sobotu 19. května. Ministranti s tatínky se navíc sešli k brigádě na farním dvoře v Nižkovicích. Za dopoledne se všechny práce zvládly dokončit.

Svatoubanská krojovaná pouť na Urbánku byla v neděli 27. května poprvé dopoledne. Na pouť k patronu města Slavkova se vydalo v 10 hodin křížovou cestou kolem 110 poutníků, hlavně dětí a rodičů. Po modlitbě cesty světla začala před kaplí za krásného počasí mše svatá. V poledne se rodiny rozložily na dekách k polednímu pikniku.

trvajících více než dva tisíce let. O dějinách křesťanské Evropy už toho bylo napsáno dost, ale tento malý světadíl představuje jen zlomek toho, co najdeme ve světě. V knize, kde evropské křesťanství je představeno až ve 4. (!) kapitole se dočteme o počátcích křesťanství v Africe, v Asii a postupně, v rámci misijních cest, navštívíme prakticky všechny světadíly. Autor nezabíhá do velkých detailů, ale i přesto podává ucelené informace, takže nejde o náročnou ani nudnou četbu. Naopak, kniha vás obohatí, otevře obzory a přinej-

menším přiměje k zamyšlení nad tím, jakou cestu křesťanství za svou existenci už ušlo.

O cestování bude řeč i ve druhé představované knize – tentokrát nás ale **Neočekávaná cesta Paula Williamse** zavede úplně jinam, provede nás totiž autorovým osobním životem. A že to nebude jen procházka růžovým sadem naznačuje podtitul knihy – **O konverzi z buddhismu ke katolictví**. Nečekejte ale jen další „obyčejné“ svědectví, Williams jakožto vysokoškolský profesor religionistiky a bývalý vedoucí Centra buddhistických studií na univerzitě v Bristolu ve Velké Británii ví, o čem píše. Kniha, jak autor v úvodu zmiňuje, popisuje „argumenty pro jeho odpadlictví od buddhismu“. Okomentuje v ní všechna velká křesťanská témata, jako jsou ukřižování, vzkříšení, křest či různé kapitoly z morálky. Jako bonus dodávám, že předmluvy k českému vydání knihy se ujal teolog Tomáš Halík.

Pro ty z Vás, kteří by rádi porozuměli sobě i ostatním je tu kniha **Garyho Thomase Posvátné stezky**, jež si klade za cíl popsat různé duchovní temperamenty (neboli posvátné stezky), to jest způsoby, jakými se přibližujeme k Bohu. Je zcela přirozené a logické, že každý přistupuje k Bohu jinak, a právě ono „jinak“ se autor snaží zachytit v devíti temperamentech, které doplňuje příklady jak ze svého života a okolí, tak z Bible. Kniha je skvělou pomůckou pro sebepoznání a pro otevření očí při posuzování jiných. Každá kapitola je věnována jednomu z temperamentů a nastíní jeho silné i slabé stránky a nabídne rady, jak duchovně růst. A pokud by si někdo nebyl jistý, kam se zařadit, může mu pomoci krátký „test“ na konci každé kapitoly. Lehce se pak dozvíte, jste-li spíš např. smyslový křesťan, který miluje Boha skrze své smysly nebo snad naturalista milující Boha v přírodě.

Závěrem našeho krátkého výčtu bych

se ráda podělila o několik povzbudivých myšlenek z útlé knihy mnicha koptské pravoslavné církve (největší křesťanská církev v Egyptě) **Matta el-Meskina**. V jeho **Radách k modlitbě** pohledem křesťanského Východu se mimo jiné dočteme: „Boha nemohou obsáhnout nebesa, a proto jej nemůže obsáhnout ani země. A přesto Bůh touží přijít a nalézt odpočinek v lidské duši, která činí pokání a navrácí se k němu. Vždyť lidská duše je závanem Božího dechu, tedy jeho Ducha. Tak jako duše zakouší vrozenou touhu po svém Stvořiteli, tak Stvořitel touží po tom, aby spočinul ve svém stvoření, neboť ono náleží jeho vlastnímu Duchu“. Nebo: „Kristus tvé modlitbě naslouchá. Ba co víc – on se jí účinně účastní. Bez Krista tvá modlitba nemůže dojít k Otci. K Otci přistupuješ s jistotou díky mírnosti, lásce a pokoře Kristově, neboť se spoléháš jedinečně na božskou krev, prolitou za tvé smíření a ospravedlnění. Kristus je tedy ve tvé modlitbě osobně přítomen, to on ji přináší Otci a podpírá ji svou zásluhou. Modlitba teda není tvým jednostranným dílem. Nic z toho, co v modlitbě vyslovuješ, nemá žádnou cenu, neřekne-li Kristus „amen“ a nedoloží ji tedy svou zásluhou, když podpírá tvou slabost a přimlouvá se za tvé hříchy.“

Pevně doufám, že Vás tato malá ochutnávka navnadila a že brzo zavítáte do farní knihovny, kde se na Vás těší naše milá knihovnice Jana.

Martina Červinková

Nápověda k šifráům ze str. 13:

Šifra není tak složitá, jak vypadá. Jedná se o upravenou morseovku. Jen je potřeba přijít na to, co je tečka, co čárka a co jsou oddělovače (konec písmene, slova, věty).

Správné odpovědi kvízu ze strany 15:

1. c); 2. b); 3. a); 4. b); 5. c); 6. b); 7. a); 8. c); 9. b); 10. c).

Skrze svátost křtu se znovu narodili:

Jan Pazdera ze Slavkova
*2017, pokřtěn 10. 3. 2018

Martin Oldřich Adamec ze Šlapanic
*1982, pokřtěn 31. 3. 2018

Monika Jana Hubená z Brna
*2017, pokřtěna 7. 4. 2018

Dalibor Jan Kolář ze Slavkova
*2018, pokřtěn 15. 4. 2018

Adéla Marie Pavézková z Němčan
*2009, pokřtěna 8. 4. 2018

Lucie Rumlová ze Slavkova
*2018, pokřtěna 27. 5. 2018

Svátostné manželství uzavřeli:

Oldřich Budovič z Heršpic
a Marcela Rotreklová z Němčan
oddáni: 28. 4. 2018 na Lutřstěku

Jan Provazník z Dřevnovic
a Lucie Lstibůrková ze Slavkova
oddáni: 5. 5. 2018 ve Slavkově

Roman Plevka z Heršpic
a Pavlína Vávrová z Heršpic
oddáni: 5. 5. 2018 ve Slavkově

Radovan Šenkyřík z Brna
a Nikola Křížová z Bojkovic
oddáni: 25. 5. 2018 ve Slavkově

Zdeněk Vlaha z Bučovic
a Kateřina Fischerová z Bučovic
oddáni: 26. 5. 2018 ve Slavkově

Ve společenství víry a naděje jsme se rozloučili:

Oldřich Chromeček ze Slavkova
*1944, † 24. 3. 2018

Jaroslav Zbořil ze Slavkova
*1952, † 1. 4. 2018

Sestra M. Norberta Vozárová ze Slavkova
*1936, † 19. 4. 2018

Jaromír Essler ze Slavkova
*1948, † 18. 4. 2018

Zdeňka Zbořilová ze Slavkova
*1929, † 17. 5. 2018

Jiří Řičánek ze Slavkova
*1935, † 20. 5. 2018

Milada Neužilová ze Slavkova
*1945, † 21. 5. 2018

Vladimíra Vránová z Němčan
*1943, † 29. 5. 2018

První svatě přijímání 13. 5. 2018

VYBARVI OBRÁZEK SV. CYRILA A

† (A) oranžová | ∞ (V) fialová | METODĚJE:
 g (O) zelená | f (N) žlutá | g (L) modrá
 b (R) červená | φ (F) hnědá | gg (U) šedá

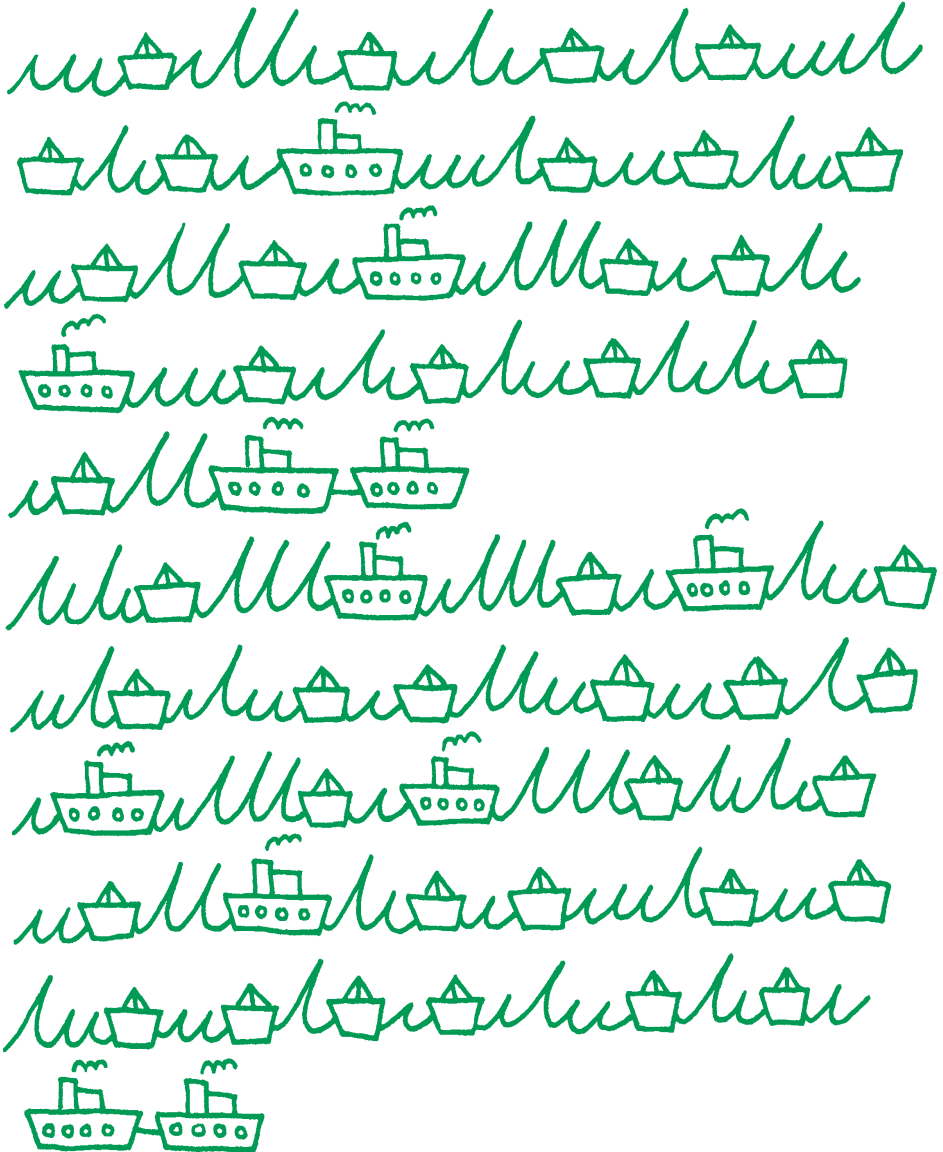

Úkol po starší děti

Vyluštěte šifru, je v ní citát jednoho známého francouzského spisovatele.

Pokud byste si nevěděli rady, na str. 11 najdete nápovědu a na str. 7 si můžete zkontrolovat správné řešení.

Kvíz na téma Svaté země

1. Na kterou oblast bylo zejména zaměřeno Ježíšovo veřejné působení?

- a) na oblast kolem Mrtvého moře
- b) na pobřeží Středozemního moře
- c) na oblast kolem Genezaretského jezera

2. Jaká je etymologie názvu města Jeruzalém?

- a) město spásy
- b) město pokoje
- c) město víry

3. Který je nejdéle nepřetržitě fungující křesťanský kostel ve Svaté zemi?

- a) bazilika Narození Páně
- b) bazilika Zvěstování Páně
- c) bazilika Proměnění Páně

4. Jak hluboko pod hladinou světového oceánu se nachází hladina Mrtvého moře?

- a) asi 100 metrů
- b) asi 420 metrů
- c) asi 1000 metrů

5. Jak se jmenuje lokalita, kde Ježíš proměnil vodu ve víno?

- a) Naim
- b) Kafarnaum
- c) Kána Galilejská

6. Na území Izraele se nachází nejposvátnější místo Židů. Které to je?

- a) hlavní synagoga v Jeruzalémě
- b) Zeď nářků
- c) město Hebron, kde se nachází pohřebiště židovských patriarchů

7. S jakým Ježíšovým zázrakem je tradičně spojováno místo Tabgha, které leží u Genezaretského jezera?

- a) zázrak rozmnožení chlebů a ryb
- b) uzdravení chromého
- c) uzdravení hluchého

8. S čím je od 6. století spojována lokalita Ain Karim?

- a) se vzkříšením Lazara
- b) s uzdravením chromého
- c) se setkáním Marie a Alžběty

9. Jak se jmenovalo město, v jehož blízkosti pramení řeka Jordán a v jehož blízkosti se Ježíš dotázal svých učedníků: „A za koho mě pokládáte vy?“

- a) Nazaret
- b) Caesarea Filipova
- c) Betlém

10. Jak se jmenuje archeologické naleziště na severozápadním břehu Mrtvého moře, kde se nachází trosky sídliště esejců?

- a) Kafarnaum
- b) Jericho
- c) Kumrán

Správné odpovědi kvízu najdete na straně 11.

Připravil P. Petr Mareček

Pravidelné bohoslužby ve farním kostele: neděle v 8.30 a 18.00 (v červenci a v srpnu v 19.00), úterý v 18.00 bohoslužba pro děti, čtvrtek v 7.00, pátek v 18.00, sobota v 7.30.

Svátost smíření každou středu od 19.00 do 20.00 (o prázdninách v úterý přede mší).

ČERVEN

9. 6. Slavné sliby sestry Pavlíny, biskup Pavel Konzbul, farní kostel 10.30

9. 6. 8. Farní den, 15.00 požehnání v kostele, od 15.30 program na zahradě KMŠ.

13. 6. Mariánská fatimská pouť v Žarošicích, 18.30.

24. 6. Sbírka na bohoslovce a formaci kněží.

25. 6. Výlet dětí z náboženství, pondělí 8.00 od fary.

ČERVENEC

Nedělní večerní mše svaté ve Slavkově v červenci a v srpnu v 19.00!

11.–15. 7. Katolická charismatická konference Brno.

13. 7. Mariánská fatimská pouť v Žarošicích, 18.30.

28. 7.–7. 8. Farní tábor Rakovecké údolí.

SRPEN

13. 8. Mariánská pouť v Žarošicích, 18.30.

15. 8. Panny Marie Nanebevzaté.

18.–25. 8. Ministrantský tábor v Lučici u Havlíčkova Brodu.

25. 8.–1. 9. Tábor pro SŠ mládež.

26. 8. Hody v Hodějicích.

ZÁŘÍ

1. 9. Diecézní pouť rodin ve Žďáru nad Sázavou.

2. 9. Mše sv. na zahájení školního roku s požehnáním žákům, studentům, katechetům a učitelům, farní kostel 8.30.

2. 9. Výročí posvěcení kostela v Heršpicích, 11.00.

4. 9. První mše svatá pro děti a školáky s žehnáním školních tašek, Slavkov v 18.00.

6. a 7. 9. Návštěvy nemocných.

8. 9. Zlatá sobota v Žarošicích, 18.00 mše sv.

9. 9. Divadelní návraty, Jonáš, fara 15.00

13. 9. Mše sv. v penzionu, čtvrtek 8.00.

13. 9. Mariánská fatimská pouť v Žarošicích v 18.30.

15. 9. Patrocinium k P. Marii Bolestné na Lutrštěku, sobota, 17.00 zpověď, 18.00 mše sv.

16. 9. Pouť na Lutrštěku a hody v Němčanech.

23. 9. Hody v Heršpicích, mše sv. v 11 hodin.

23. 9. Sbírka na diecézi do fondu PULS.

27. 9. Setkání prvkomunikantů s biskupem v Brně.

28. 9. Slavnost sv. Václava, poděkování za úrodu, farní kostel.

Kontakt s knězem:

Po večerní mši svaté v úterý a v pátek (kolem 18.45), nebo na tel. **604 280 160** (o. Milan). Máme nové telefonní číslo na farnost **734 289 270**, které je stále přesměrované na mobil faráře. Můžete je však použít v době nepřítomnosti faráře (dovolená).

slavkov@dieceze.cz www.farnostslavkov.cz

URBÁNEK – vydáno pro vnitřní potřebu farního společenství ve Slavkově u Brna, Němčanech, Hodějicích, Heršpicích. Ročník XXI., číslo 2/2018. Vyšlo 10. června 2018.

Redakční rada: P. Milan Vavro, P. Petr Mareček, Lenka Klínkovská, Jana Lstibůrková, Zdislava Nováková, Petra Slováčková, ilustrace: Lucie Provazníková. Pozn.: Ne všechny texty projdou jazykovou úpravou. Redakce si vyhrazuje v případě potřeby krácení článků delších A5 strojpisem.

Uzávěrka příštího čísla 2. září 2018. Příspěvky – nejlépe zašlete mailem: **slavkov@dieceze.cz**

Sponzorský tisk: OLPRINT, Jaroslav Olejko, Šlapanice